

תת"ע (ירושלים) 3839-07-19 - יוסף גפנר נ' מדינת ישראל

תת"ע (ירושלים) 3839-07-19 - יוסף גפנר נ' מדינת ישראל לשלום ירושלים

תת"ע (ירושלים) 3839-07-19

יוסף גפנר

נגד

מדינת ישראל

בית משפט השלום בשבתו כבית משפט לתעבורה בירושלים

[11.05.2025]

כבוד השופטת, סגנית הנשיא שרית זוכוביצקי-אורי

החלטה

1. בפני בקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר המבקש ביום 22.10.2019.

2. כנגד המבקש הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה שבוצעה ביום 18.06.2019 של נהיגה שעה שרישיון הנהיגה פקע מעל שנתיים בניגוד לסעיף 10(א) לפקודת התעבורה התשכ"א-1961, נהיגה ברכב שרישיון הרכב פקע מעל שנה בניגוד לסעיף 2 לפקודת התעבורה, ונהיגה ללא פוליסת ביטוח בניגוד לסעיף 2(א) לפקודת ביטוח רכב מנועי התש"ל-1970.

3. ביום הדיון לא התייצב המבקש בבית המשפט ומשכך נשפט בהעדרו ונגזר עליו קנס כספי בסך 1,000 ₪, פסילה מלקבל או להחזיק רישיון נהיגה למשך חודשיים, ושלושה חודשי פסילה על תנאי למשך שלוש שנים. טענות הצדדים

4. לטענת המבקש הוא מתמודד עם חובות כבדים, חווה עוקץ כלכלי ועובר הליך גירושין קשה מה שגרם לו למצב נפשי קשה שבעקבותיו נעדר מהדיון. בנוסף טען המבקש כי לא ידע שפג תוקפו של הרישיון וכי מכיוון שאיבד את רישיונו הפיזי לא הפקיד אותו במזכירות בית המשפט, מה שהוביל לכך שהפסילה עדיין לא החלה.

5. עוד ביקש המבקש מבית המשפט שיסייע לו להסדיר את רישיונו על מנת שיוכל להוציא רישיון לאופנוע. המבקש הציג החלטה של הוצאה לפועל שלטענתו מוכיחה את מצבו הכלכלי הקשה.

6. המשיבה טענה כי המבקש זומן לדיון כדין, וכי פירט עילה לביטול פסק דין.

דיון והכרעה

7. הבקשה הוגשה ללא תצהיר ודינה להידחות על הסף בשל כך. למעלה מן הצורך בחנתי את הבקשה לגופה.

8. סעיף 126 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982 קובע כי באין הוראה אחרת בחוק, דרך המלך בהליכים פליליים מורה על קיום דיון בעניינו של נאשם. כדברי כב' השופט שהם בע"פ 1903/99 חסין נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו 7.4.2008):
- "העיקרון המנחה בהליכים פליליים- אשר יש הסבורים כי ניתן לו אף מעמד חוקתי- הוא כי דיון יתקיים בנוכחות הנאשם, נוכחות זו דרושה לשם קיומו התקין של המשפט כמו גם לשם מראית פני הצדק והבטחת אמון הציבור בהגנות ההליך הפלילי".
9. לכלל זה קיימים מספר חריגים שאחד מהם מעוגן בסעיף 240(א) לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב), התשמ"ב-1982 (להלן: "החסד"פ"); הקובע כי בעבירות הקלות המוגדרות בו, ניתן לדון את הנאשם שלא בפניו, ככל שבית המשפט סבור כי לא ייגרם לו בכך עיוות דין.
10. כאשר נאשם הוזמן לדיון כדן ואינו מתייצב רואים אותו כמודה בעובדות הנטענות בכתב האישום.
11. סעיף 130 (ח) לחסד"פ קובע כי נאשם שאינו מתייצב למשפטו ונדון בהעדרו רשאי לבקש ביטול פסק דין, אולם יהיה עליו להוכיח אחד משני תנאים חלופיים. תנאי אחד הוא כי הייתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו והתנאי השני הוא כי ביטול פסק הדין דרוש כדי למנוע עיוות דין.
- ולעניין זה ראו רע"פ 9811/09 סמימי נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו 29.12.09) בו נקבע כי:
- "לכל אדם הזכות ליומו בבית המשפט, ואולם זכות זו אינה מוחלטת ואין לאפשר ניצולה לרעה. היעדר התייצבות של אדם מדיון אליו זומן כדן עלולה להוביל לתוצאה כי יורשע בדין ודינו ייגזר, כשם שארע בענייננו. משכך היה, הנטל הוא על המבקש לבטל את פסק הדין להראות כי הייתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו או כי הביטול דרוש כדי למנוע עיוות דין כשם שמורה סעיף 130 (ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982".
- קיומה של סיבה מוצדקת לאי התייצבות המבקש
12. ההזמנה לדיון נמסרה למבקש ביום ביצוע העבירה. המבקש טוען כי נעדר מהדיון בשל מצב נפשי וכלכלי קשה. המבקש צירף החלטה של הוצאה לפועל מיום 22.03.2025, שלטענתו מצביעה על מצבו הכלכלי הקשה. החלטה זו ניתנה, כמעט שש שנים לאחר הדיון אליו לא התייצב המבקש. המבקש לא צירף ראיה למצבו הנפשי במועד הדיון ולא הוכיח כיצד מצבו הכלכלי והנפשי במועד הדיון מנע ממנו להתייצב לדיון, או להגיש בקשת דחיה לפני הדיון או בסמוך אליו.
13. בנסיבות אלה אני קובעת כי ההזמנה לדיון נמסרה למבקש כדן וכי לא קיימת סיבה מוצדקת לאי התייצבותו בדיון. האם קיים חשש לעיוות דין

14. גם במצב בו לא קיימת סיבה מוצדקת לאי התייצבותו של המבקש ניתן לבטל את פסק הדין שניתן בהיעדרו ובלבד שהדבר דרוש לשם מניעת עיוות דין (רע"פ 6165/17 סעדא נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו 24.4.2018)).
15. ככלל, ביטול פסק דין שניתן בהיעדרו של נאשם בשל החשש לעיוות דינו יעשה לאחר שהצביע על שיקולים כבדי משקל העשויים להביא לשינוי תוצאות פסק דינו (רע"פ 1911/18 עמיד גיש נגד מדינת ישראל (פורסם בנבו 27.5.2018)).
16. המבקש לא העלה אף טענה מהותית לעניין ביצוע העבירה, ואף הודה כי לא שילם את אגרת הרישיון בעקבות חוסר הבנה. על המבקש היה להסדיר את רישיונו במועד וטענתו לפיה לא היה מודע לכך שרישיונו אינה מהווה עיוות דין המצדיק את ביטול פסק הדין. גם העונש שהוטל על הנאשם נוכח צירוף העבירות הוא מידתי וסביר ואינו מצדיק ביטול פסק הדין.
17. באשר לבקשתו של המבקש בנוגע לחישוב הפסילה, ההלכה היא כי מלאכת חישוב הפסילה מצויה בסמכותה של רשות הרישוי, ולא של בית המשפט (בש"פ 9075/12 מוחמד ג'אבר נ' מדינת ישראל). לעניין זה ראו גם ע"פ 7323/19 אחמד אבו שריפה נ' מדינת ישראל (נבו 26.2.2020) בו נקבע כי:
- "בעניין ג'אבר, התקבלה עמדת המדינה ולפיה בקשה לחישוב מניין ימי פסילת רישיון נהיגה תהא בסמכותה של רשות הרישוי. בתוך כך, נדחו מסלולים אחרים להגשת בקשות כגון דא: הגשת בקשה למותב אשר גזר את הדין והטיל על המבקש את עונש הפסילה; או פתיחת הליך חדש המנותק מן ההליך הפלילי, בין אם בדרך של בקשה למתן סעד הצהרתי בהליך אזרחי, בין אם בדרך של בקשה שתידון בפני בית משפט לתעבורה."
18. לפיכך, בית משפט זה אינו מוסמך לחשב פסילה, ועל המבקש לפנות בעניין זה לרשות הרישוי. לחלופין ולצורך התחלת ריצוי הפסילה יכול המבקש להפקיד תצהיר חלף הפקדת רישיון במזכירות בית המשפט.
19. בית משפט זה אף אינו מוסמך ליתן הוראות לרשות הרישוי בעניין הוצאת רישיון לאופנוע או לכל רכב ואם קיימת מניעה לעשות כן בית משפט זה אינו מוסמך לבטלה. אם המניעה להוצאת רישיון היא ריצוי תקופת הפסילה בתיק זה, כאמור, יוכל המשיב להגיש תצהיר במזכירות בית המשפט, חלף הפקדת רישיון. שיהיו בהגשת הבקשה
20. הבקשה הוגשה בשיהוי קיצוני ביותר של כמעט שש שנים ממתן פסק הדין, וזאת ללא הסבר מספק. בנסיבות אלה דין הבקשה להידחות גם בשל כך. (השוו: רע"פ 1896/18 הדני נ' מדינת ישראל [והאסמכתאות שם] (פורסם בנבו 10.05.18)).
- לנוכח האמור ומכוח עקרון סופיות הדין הבקשה נדחת.
- מזכירות תשלח ההחלטה לצדדים.
- ניתנה היום, י"ג אייר תשפ"ה, 11 מאי 2025, בהעדר הצדדים.